

פרק א'

גן עדן מהונדס

אצבעותיו של הנשיא **קסנדר אשקרופט** תופפו בקצב אחיד, כמעט מכני, על מעקה הזכוכית במרפסת התצפית של "מגדל הריבונות".

המבנה העצום שהתנשא מאחורי גבו לא היה 'ארמון' במובן הקלאסי. לא היו בו צריחים או עיטורי אבן; זה היה צוק אדיר ממדים של פלדה מושחרת וזכוכית אטומה, שהתרומם מלב המטרופולין הצפוף של שושן, חוצה את קו הרקיע כמו יתד ענקית של כוח. הוא חלש על העיר כולה, מגמד את גורדי השחקים של התאגידים ואת מגדלי המגורים שסביבו - תזכורת מתמדת למיליוני האזרחים למטה: כאן, ורק כאן, מתקבלות ההחלטות.

ארבעים מטרים מתחתיו השתרעו הגנים, או ליתר דיוק - מה שהיו פעם גנים והפכו תחת ידיו ליצירת מופת של שליטה.

השמש המדברית של שושן, שקפחה בחוץ בעוצמה אכזרית, לא היתה אלא זיכרון רחוק בתוך המתחם. מעל ראשו של אשקרופט, בגובה עצום, נפרשו לוחות זכוכית חכמה על גבי כבלי פלדה דקיקים, כמעט בלתי נראים.

החיישנים המוטמעים בזכוכית קראו את עוצמת הקרינה בחוץ והכהו את הלוחות בדיוק לדרגה הנדרשת. התוצאה לא היתה צל, אלא אור. אור רך, לבן, יציב ונטול חום, שהעניק לכל המרחב תחושה של בוקר אביבי אירופאי נצחי, מנותק מהזמן ומהמקום.

אשקרופט שאף מלוא ריאותיו מהאוויר הצונן, שסיפק מערכות בקרת האקלים העצומות שהוטמעו בחוכמה בתוך עמודי התמך. הן הזרימו לחלל - באמצעות חרכי אוורור מוסווים היטב - משבי אוויר קריר בספיקה אדירה אך חרישית להפליא.

הן לא סתם 'קיררו' את המקום; הן יצרו מיקרו-אקלים עצמאי, מחליפות את הלהט המדברי במשב רענן בעל לחות מאוזנת. האוויר הדחוס והלוהט של שושן לא קיבל אישור כניסה; כאן נשמרה אטמוספירה מדויקת, מדויקת ברמה של חלקיק המעלה.

הוא השפיל את עיניו מטה, וסרק בעיניו את הסימטריה של הגן. לא היה בו שיח אחד שצמח פרא. שדרות עצי הנוי, שיובאו במיוחד מאזורי האקלים הממוזג של הצפון, עמדו בשורות ישרות כמו חיילים במסדר. הם לא נגזמו במזמרה ידנית; קרני לייזר מונחות מחשב עיצבו אותם לצורות גאומטריות מושלמות - קוביות ירוקות, כדורים מדויקים, חרוטים מחודדים. הטבע נכנע לטכנולוגיה. הכאוס נכנע לסדר.

מבטו עקב אחר השבילים המרוצפים שהתפתלו בין השיחים. המרצפות לא היו עשויות אבן אטומה, אלא לוחות ענק של

שיש אוניקס שקוף-למחצה. מתחת לכל לוח פעלה מערכת תאורת 'לד' עדינה, שיצרה עבור האורחים אשליה שהם אינם דורכים על קרקע מוצקה, אלא מרחפים על משטח שזוהר מבפנים באור יקרות.

הנשיא התמקד באיי הישיבה. הוא תיעב את הערבוב ההמוני, את הזיעה והצפיפות של חגיגות עממיות, ולכן דאג לבטל אותם הנדסית. כל מתחם ישיבה היה 'אי' בודד של פאר, מופרד ממשנהו במחיצות זכוכית אקוסטית חכמה. במצב ברירת המחדל המחיצות היו שקופות, אך בלחיצת כפתור אחת הן הפכו אטומות, מאפשרות פרטיות מוחלטת בלב ההמון.

בתוך המתחמים המתינו הספות - יצירות מופת של ארגונומיה, עשויות עור איטלקי לבן שנמתח על שלדות טיטניום בציפוי זהב וכרום. לפנייהן ניצבו שולחנות נמוכים בעלי משטח כהה ומבריק.

לא היו שם תפריטים מנייר; משטח השולחן עצמו היה מסך מגע עצום, שאיפשר לכל אורח להזמין כל גחמה בהינף אצבע. השירות תוכנן להיות רואה-ואינו-נראה: המלצרים לא יסתובבו בין הרגליים לקבלת הזמנות; הם יופיעו רק לרגע קצר כדי להניח את המנות, ויחליקו בחזרה אל הצללים מבלי להטריד את האורחים בנוכחותם.

אך אשקרופט ידע, שמה שנראה לעין אינו אלא רובד אחד של המציאות. מאחר שהמטרה היתה ליצור אירוע שהאנושות מעולם לא חוותה כמותו, תוכנן המתחם כך שברגע שהשערים ייפתחו - כל חושי ההמון יותקפו בעדינות מסחררת.

לאורך השבילים, חבויים בתוך חריצים בגזעי העצים או מוסתרים בסמוך לגופי התאורה ברצפה, המתינו אלפי מתזים עדינים לפקודה.

הם לא נועדו לפזר בשמים מוכרים, יוקרתיים ככל שיהיו; המכלים התת-קרקעיים הכילו תרכובת מולקולרית שפותחה במעבדות של שושן - במיוחד עבור האירוע הזה: ניחוח שלא דמה לשום דבר שהאנושות הריחה קודם לכן - שילוב מהפנט של רעננות מוחלטת ועומק משכר. ריח של עולם חדש ומתוקן, ריח שנועד לשדר לכל מי שנושם אותו שההיסטוריה המאובקת נגמרה, ושהוא פוסע כעת בתוך מציאות מושלמת, שלא היתה כמוה מעולם.

בפאתי המתחם, על מדרגות שיש בוהק שעוצבו בחצי-גורן כתיאטרון רומי עתיק, כבר התמקמה התזמורת הפילהרמונית המלכותית של 'האיחוד'. מאה ועשרים נגנים בחליפות ייצוגיות המתינו בדממה. ביניהם נצצו כלים שנדמו כיצירות אמנות בפני עצמם: מערכות כלי קשת מעץ כהה וממורק; נבלי ענק שעמדו כפסלים, מיתריהם מתוחים בדיוק מיקרוני; חצוצרות וכלי נשיפה מסגסוגת כסף ופלטינה שהחזירו את האור המלאכותי בניצוצות קרים; ותופי טימפני עצומים, מצופים עור נדיר, שהמתינו למחוק את השקט במכה אחת מדויקת.

אשקרופט הביט בנגנים הדוממים, ובדמיונו התזמורת כבר ניגנה. הוא ידע שברגע שהצלילים הראשונים יהדהדו, המערכת האקוסטית המתקדמת שהוטמעה באלפי נקודות נסתרות ברחבי הגן תיכנס לפעולה. כל צליל - מפריטת הנבל העדינה ביותר ועד רעם התופים - יישמע בעוצמה אחידה וצלולה בכל נקודה במרחב. המערכת תוכננה כך שהמוסיקה תעטוף את האזרחים במעטפת הרמונית מושלמת, ותשרה עליהם רוגע עילאי.

הלב הפועם של הגן היה 'מזבח השפע' שניצב במרכזו. זה לא היה סתם בר משקאות; זה היה מיצג של זכויות ופלדה

בגובה עשרה מטרים, שנראה כמו מזקקה עתידנית. בתוך צינורות שקופים ומפותלים זרמו כמויות אינסופיות של יינות משובחים ומשקאות חריפים, מקוררים לטמפרטורה מדויקת, שהוזרמו אוטומטית למערך מזיגה מהיר.

סביב המבנה כבר המתין צבא קטן של מלצרים מעונבים, שעברו הכשרה מיוחדת במשך חודשים, וכעת המתינו לקלוט את גביעי הקריסטל המלאים ולשנע אותם במהירות אל איי הישיבה הפרטיים. אשקרופט לא רצה שהאורחים יתאמצו כדי לשתות; הוא רצה שהשפע יגיע אליהם בקלות וביעילות.

השתייה, כמובן, היתה רק ההקדמה. בקומות המרתף של 'מגדל הריבונות', הרחק מעין רואה, כבר רחשה עיר תת-קרקעית של קולינריה.

חומרי הגלם לא נרכשו בשווקים המקומיים; רכבת אווירית של מטוסי מטען הנחיתה הבוקר את המיטב שיש ל-127 המחוזות להציע: בקר משובח מערבות הדרום, דגי טונה טריים מהאוקיינוסים של המזרח, ופירות אקזוטיים מהג'ונגלים של קו המשווה. צבא של אלפיים שפים בינלאומיים עמל שם למטה כמו בפס ייצור של יהלומים, מרכיב מנות גורמה בדיוק מושלם, כדי להבטיח שכל אורח יטעם לראשונה בחייו טעם של שלמות.

החשיבה הטוטאלית לא פסחה גם על הדור הצעיר. אשקרופט הבין שכדי שההורים יוכלו להתמסר לחוויה בראש שקט - הילדים צריכים להיות מרוצים לא פחות. כעת, הוא סקר בשביעות רצון את 'עיר המחר' שהוקמה בפאתי הגן. זה לא היה מתחם משחקים רגיל, אלא לונה-פארק עתידני שלם שנכלא בתוך כיפה גרנדיוזית שקופה ועצומה בגובה חמש קומות.